චාතාරික සමයේ පස්වන ඉරිදා (A) – 22.03.2026

එසකියෙල් 37,12–14; රෝම 8,8–11; යොහන් 11,1–45

දෙවියන් වහන්සේ ජීවනයට කැඳවයි

මරණයෙන් ජීවනයට අපව කැඳවා, සභාවේ එකමුතුව තුළ අපව එකතු කරන අපගේ ස්වාමිවූ යේසුස්ක්රිස්තුස් වහන්සේගේ අනුග්රහය ඔබ සැමට වේවා.

හැඳින්වීම

ලෙන්ට් සමයේ පස්වන ඉරිදා වන අද දින අපගේ මේ දේව යාගයට ඔබ සැමට සාදරයෙන් පිළිගනිමි. පෙර කාලවල දී මේ ඉරිදා "පීඩන ඉරිදා" ලෙසද හැඳින්වුණි.

අද අපි දෙවියන් වහන්සේ ඉදිරියට එන්නේ, අපි ඇත්තෙන්ම කෙසේද යන්න සමඟයි: ජීවනය හාමරණය ගැන අප තුළ ඇති ප්රශ්න සමඟ, අපගේ බිය හා බලාපොරොත්තු සමඟ, අපගේ දෝෂභාවයසහ සමාව පිළිබඳ ආශාව සමඟ, එසේම දෙවියන් වහන්සේව සොයන අපගේ හදවත සමඟයි.

වර්ෂ කිහිපයකට පෙර, තම ජීවිතය සම්පූර්ණයෙන්ම නතර වූ බවක් හැඟුණු මොහොතක් ගැන එක්මිනිසෙක් මට කියා සිටියේය. ඔහු රැකියාව අහිමිව ගොස් තිබුණි, සෞඛ්යය දුර්වල වෙමින් තිබුණි, මිතුරන් ද දුරස්ව ගොස් තිබුණි. ඔහු මෙසේ කීවේය:

"මට හැඟුණේ මම ජීවත්ව තිබියදීම භූමදාන කළා වගේ. මැරිලා නෙවෙයි—

නමුත් හිරවෙලා." ඔහුව බේරාගත්තේ හදිසි ආශ්චර්යයක් නොව, එක් හඬක්ය. දුරකථනයෙන් ඇමතුමක් දුන් මිතුරෙක්, ඔහුව ගණන් ගත් සමාජයක්, නැවත ආරම්භ කිරීමටදුන් කුඩා ආරාධනයක්. පියවරෙන් පියවර, ජීවනය නැවත ආරම්භ විය.

අද අපට ලැබෙන පාඨයන්ගේ කතාව එයයි.

ඉස්රායෙල් ජනතාව විදේශීය වසයේදී භූමදාන වී සිටින බවක් හැඟුණි. ලාසරස් සොහොන තුළ සිටියි. අපටත් අපගේ ජීවිතවල වැසී ගිය, බරවුණු, ජීවනය නැති බවක් දැනෙන ස්ථාන ඇත.

අද අපට ඇසෙන්නේ, සොහොන අවසාන වචනය ලෙස පිළිගැනීමට අකමැති දෙවියන් වහන්සේය.

“මම ඔබගේ සොහොන් විවෘත කරමි” යැයි නබිවරයා මගින් කියන දෙවියන් වහන්සේය.

මරණය ඉදිරියේ නමින් කැඳවමින්,
“පිටතට එන්න!” යැයි කියන ක්‍රිස්තුස් වහන්සේය.

එහෙයින් මේ සන්ධ්‍යාවේ යුකාරිස්තිය ආරම්භ කරන විට, අපට නැවත ජීවනය අවශ්‍ය වන ආකාරයන්ගැනත්, බියෙන්, විනිශ්චයෙන් හෝ උදාසීනත්වයෙන් අපි වෙනත් අයව බැඳ තබන ආකාරයන් ගැනත්අවංකව සිතමු. එබැවින් දෙවියන් වහන්සේගේ කරුණාව අපි අයදිමු.

දේශනය

දෙවියන් වහන්සේ ජීවනයට කැඳවයි – සොහොනෙන් නව ආරම්භයන් වෙත

මම කතාවකින් ආරම්භ කරමි. වර්ෂ කිහිපයකට පෙර, තම කුඩා පුත්‍රයා දැඩි ලෙස රෝගී වූ කාලයක්ගැන මිතුරියක් මට කියා සිටියාය. ඇය වහාම අසල්වැසියෙකුට—වෛද්‍යවරයෙකුට, තම දරුවාගේ ජීවිතය භාර දෙන්නට හැකි යැයි ඇය විශ්වාස කළ කෙනෙකුට—ඇමතුමක් දුන්නාය. නමුත් ඔහු වේලාවට පැමිණියේ නැත. දරුවා මියගියේය. ඇය මෙසේ කීවාය:
“මට හැඟුණේ මාව අතහැරලා ගියා වගේ, කිසි බලයක් නැති වගේ, ලෝකය නතර වුණා වගේ.” එහෙත් ඇය එතැනින් නතර වූයේ නැත. මාස කිහිපයකට පසු, ඇය ජීවනයට නව ආකාරයකින් මුහුණ දීමට, සෑම කුඩා හෘද ස්පන්දනයක්ම, සෑම සිනාවක්ම, සෑම එකට බෙදාගත් ආහාරයක්ම අගය කිරීමට ඉගෙන ගත්තාය. දුක මකා නොදමා, එය සමඟ ජීවත් වීමට, නැවත බලාපොරොත්තු

සොයා ගැනීමට ඉගෙන ගනිමින්, ජීවනය නැවත ඇයවෙත පැමිණියේය.

අද අපට ලැබෙන සුබාරංචිය, ලාසරස්ගේ කතාව තුළින් මෙයමම අපට කියයි. යේසුස් වහන්සේබෙතානියට ඉක්මන් වශයෙන් ගියේ නැත. ලාසරස් දැනටමත් මියගොස් සිටියේය. එහෙත් දුක, ප්රමාදය, සැකය අතරින්, දෙවියන් වහන්සේගේ සැලැස්ම ක්රියාත්මක වෙමින් තිබුණි. යේසුස්වහන්සේ මරණයෙන් ජීවනය කැඳවයි—
ශාරීරික වශයෙන් පමණක් නොව, ආත්මිකව, සබඳතා තුළ, සහ හෘදයේ ගැඹුර තුළද.

සියවස් කිහිපයකට පෙර නබි එසකියෙල් ද මෙවැනි පොරොන්දුවක් ප්රකාශ කළේය. බැබිලෝනියේවසයේ සිටි ඉස්රායෙල් ජනතාවට සියලු බලාපොරොත්තු අවසන් වූවා සේ දැනුණි. ඔවුන්ගේ ඇට වියළීගොස් තිබුණි; නගරය සහ දේවමාළිගාව විනාශ වී තිබුණි. එහෙත් දෙවියන් වහන්සේ එසකියෙල් මඟින්මෙසේ කීවේය:
“මම ඔබගේ සොහොන් විවෘත කර, ඔබව ඔබගේ භූමියට නැවත ගෙන එන්නෙමි. මමඔබ තුළ ජීවනය හුස්ම හෙළන්නෙමි.” මේ පොරොන්දුව ඉස්රායෙල් ජනතාවට පමණක් නොව, අප එක්එක් කෙනාටදයි. විදේශීය වසයෙන්, පීඩනයෙන්, නිරාශාවෙන්, හෝ ජීවිතයේ одиවෙන්, දෙවියන්වහන්සේ අපව නැවත ජීවනයට, සමාජයට, බලාපොරොත්තුවට කැඳවයි.

අශ් බුධවාරයේ අපගේ නළල මත අළු ලැබූ මොහොත මතකයට ගන්න.
“ඔබ මූලික දූලි බව මතකතබාගන්න; ඔබ නැවත දූලියට හැරේ.” එය මරණය පිළිබඳ දැඩි මතක් කිරීමකි. නමුත් අද, ලෙන්ට්කාලය අපට තවත් දෙයක් සෙමින් කනගාටුවෙන් කීමක් කරයි: මරණය අවසාන වචනය නොවේ. මරණයෙන් යේසුස් වහන්සේ උත්ථාපනය කළ ආත්මයාණන් වහන්සේ අප තුළ වසමින්, දැන්මත් අපවජීවනයට කැඳවයි.

මෙය අපි සුබාරංචියේ පැහැදිලිවම දකිමු. ලාසරස් දින හතරක් සොහොන තුළ සිටියේය. ඔහුගේසහෝදරියන් වූ මාර්තා සහ මරියා දුකින් පිරී සිටියහ. මිතුරන් හා අසල්

වැසියන් එක්රැස්ව සිටියහ. යේසුස් වහන්සේ කඳුළු සලූ වා. උන්වහන්සේ දුක මකා දමමින් හදිසියේ පෙනී නොසි ටියේය. උන්වහන්සේ එයට ඇතුළු විය. කරුණාවෙන් දුක හමුවා. පැමිණීමෙන් හා ප්රේමයෙන් බිය හා නිරාශාවප රිවර්තනය කළේය. මාර්තා මෙසේ ප්රකාශ කළාය:
“ඔව් ස්වාමීනි, ඔබ මෙසියාව, දෙවියන්වහන්සේගේ පුත්ර යා බව මම විශ්වාස කරමි.”

මට බෙතානියේ සිද්ධිය මෙසේ සිතන්න කැමතියි: දුකෙ න් හෝ දෝෂභාවයෙන් බරවූ අඳුරු කාමරයකඔබ සිටින වා යැයි සිතන්න. එවිට කෙනෙකු ඔබගේ නාමය කැඳවයි:
“පිටතට එන්න!” ඔබ කෙසේප්රතිචාර දක්වන්නේද? මුලි න් සැකය ඇති විය හැක. බියද ඇති විය හැක. නමුත් ඒ කැඳවීමමජීවනයයි. අපට තනිව ඉවත් විය නොහැකි සො හොන්වලින්—නිරාශාව, කෝපය, දෝෂභාවය, одиව—
යේසුස් වහන්සේ අප එක් එක් කෙනාට කැඳවයි:
“පිටතට එන්න!” එවිට උන්වහන්සේ, සුබාරංචියෙන්පෙන් වන පරිදි, අනෙක් අයවද කැඳවයි:

“ඔහුව අරින්න; ඔහුට යන්න දෙන්න.” නව ජීවනය තනි ගමනක්නොවේ. එය සමාජය තුළ, ආධාරය, ප්රේමය ස හ සත්කාරය සමඟ ජීවත්වේ.

ඉතිරිවන ප්රශ්න ගැන සිතන්න: ලාසරස් මරණයෙන් නැ වත ආවද, ඔහුගේ පසු ජීවිතය කෙසේ වියද? ඔහු වෙන ස් ලෙස ජීවත් වූයේද? සුබාරංචිය මේ ගැන නිහතමානීව නිශ්ශබ්දව සිටී. එය අපෙන් ඔහුගැන නොව, අප ගැන ප් රශ්න කිරීමට කැඳවයි: ජීවනයට හා මරණයට අපි කෙ සේ ප්රතිචාර දක්වමුද? අහිමිවීම් හා දුකට? දෙවියන් ව හන්සේ අපට ලබාදෙන දෙවැනි අවස්ථාවලට—
තවත් සම්පූර්ණයෙන්, තවත් ධෛර්යයෙන්, තවත් පේ රෙමයෙන් ජීවත් වීමට ලැබෙන මොහොතවලට—
අපි කෙසේ ප්රතිචාර දක්වමුද?

මෙය අතිශය අසාමාන්ය මොහොතවලට පමණක් සීමා නොවේ. උත්ථානය දෛනික ජීවිතයේද පැමිණේ. රැයේ වැඩ අවසන් කර නිවසට පැමිණ, තම දරුවන් වෙනුවෙන් යාච්ඤා කරන මවක් තුළ එය පැමිණේ. කෝපයෙන් සමා

වට හැරෙන තරුණයෙකු තුළ එය පැමිණේ. කම්මැලිව, කුඩා වෙමින් සිටින පල්ලියක්, සේවය, පැමිණීම සහ සත් කාරය යන තම මෙහෙවරට නැවත හැරෙන විට එය පැමි ණේ. මනුෂ්‍ය සීමා සියලු කොණවලින් දෙවියන් වහන්සේ ජීවනය කැඳවයි.

වයස අවුරුදු අසූවට පත්වූ දාර්ශනිකයෙකු වූ ඔඩෝ මාර් ක්වාඩ් මෙසේ කී බව මට මතකය:
“මරණයෙන් පසු මාව නැවත උත්ථාපනය නොකර, මට නිදාගැනීමට ඉඩ දෙන දෙවියන්වහන්සේකෙකුට මම බ ලාපොරොත්තු තබමි.” සමහරවිට ඔහු නිවැරදියි; මරණ යෙන් පසු විවේකයක්තිබිය හැක. නමුත් එයට පෙර, ජීව නය අපට නැවත නැවතත් දෙනු ලබයි. සෑම උදෑසනක්ම උත්ථානයකි; කරුණාවකින් කරන සෑම ක්‍රියාවක්ම සොහොනෙන් කුඩා නැඟීමකි.

යේසුස් වහන්සේ අපට මෙය හඳුනාගන්නට කැඳවයි: ශාරීරික, ආත්මික, හෝ හැඟීම්මය මරණයඅවසානය නොවේ. උන්වහන්සේ අපව බලාපොරොත්තුවට, විශ්වාසයට , ක්‍රියාවට කැඳවයි. උන්වහන්සේ අපට ලකුණු දකින්නට කැඳවයි: කුසගින්නන්ට ආහාර දීම, බිඳුණු අය සුව කිරීම , සමාවපිරිනැමීම, සංග්‍රහය බෙදාගැනීම. මේවා දෙවිය න් වහන්සේගේ සදාකාලික ජීවනය වෙත ඉඟි කරනලකු ණුය. විශ්වාස කිරීමට, ක්‍රියා කිරීමට, ප්‍රේම කිරීමට ක රන ආරාධනාය.

එහෙයින්, ලාසරස් ගැන, බැබිලෝනියේ වසයේ සිටි අය ගැන, කෙටි වූ ජීවිතවල දුක ගැන, සහ අපගේමසැකය හෝ නිරාශාවෙන් පිරි මොහොතවල් ගැන සිතමින්, අප ට එකම ආරාධනයක් ඇසෙයි:
“පිටතටඑන්න. ජීවත් වන්න. බලාපොරොත්තු තබන්න. විශ්වාස කරන්න.” දෙවියන් වහන්සේගේ ආත්මයාණන් ක්‍රියාශීලීය. උත්ථානය සහ ජීවනය වන යේසුස් වහන් සේ මෙතැන පවතින්නාය. අනාගතය තවමනොපෙනුන ත්, ගල් තට්ටුව ඉවත් කළ නොහැකි සේ දැනුණත්, දුක අ වසන් නොවන බවක් හැඟුණත්, ජීවනය අපව කැඳවයි.

මම තවත් කතාවකින් අවසන් කරමි. කුඩා ගමක, එක් කාන්තාවක් තම එකම දරුවා අහිමි වුණාය. ඇයට නිදා ගන්නට නොහැකි විය; කෑමට නොහැකි විය; ජීවිතය ඉදි රියට යන බව සිතන්නටවත්නොහැකි විය. එක් උදෑසන ක්, ඇය තම දරුවා සමඟ නිතර සෙල්ලම් කළ ගඟ අසල ට ගියාය. ඇයනිහතමානීව එතැන වාඩිවී, කඳුළු හෙළමි න්, බලා සිටියාය. ඇයගේ නිරාශාව දුටු අසල්වැසියෙක්, කිසිවචනයක් නොකීවද, විනිශ්චයක් නොකළද, ඇය අස ල වාඩිවුණාය. පැය ගණනක් පසු, ඇය නැගිටියාය— සැකයෙන්, නමුත් ජීවත්ව. ආශ්චර්යයකින් පමණක් නො ව, ප්‍රේමයෙන්, බෙදාගත් දුකෙන්, මනුෂ්‍යහදවත් තුළ නි හතමානීව කැඳවන දෙවියන් වහන්සේගේ හඬෙන්, ඇය තම සොහොනෙන් පිටතටපැමිණියාය. එදින සිට, ඇය නැවත ජීවනය දැකීමට පටන් ගත්තාය: හිරු එළිය, පක් ෂීන්, අසල්වැසියන්ගේ සිනා. ඇය අනෙක් අය සමඟ කතා කිරීමට, සත්කාර කිරීමට, ජීවත් වීමට පටන්ගත්තාය. උ ත්ථානය පැමිණියේ—

ඝෝෂාවකින් නොව, සෙමින්, නිහතමානීව, නිරතුරුව.

ප්‍රිය මිතුරනි, අද දෙවියන් වහන්සේ අපව ජීවනයට කැඳ වයි. අපගේ සෑම දුකකම, සෑම සීමාවකම, සෑම බියකම, අපගේ හදවතේ සෑම සොහොනකම උන්වහන්සේ මෙ සේ කියයි:

“පිටතට එන්න. ඔබවබැඳ තබන දෑ ඉවත් කරන්න. ජීවත් වන්න!” අපි එයට පිළිතුරු දෙන විට, උන්වහන්සේ වෙත ත්, එකිනෙකා වෙතත් පියවර ගන්නා විට, සම්පූර්ණ, ස දාකාලික, දීප්තිමත් ජීවනය දැනටමත් ආරම්භ වීඇති බ ව අපට පෙනේ.

ආමෙන්.

- Translated by Lasanthi Peter